

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 1 (1977)

III. Από τη Μάκρη της Μικρασίας στη Νέα Μάκρη της Αττικής

Νικ. Καραγεωργίου

doi: [10.12681/deltiokms.181](https://doi.org/10.12681/deltiokms.181)

Copyright © 2015, Νικ. Καραγεωργίου

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Καραγεωργίου Ν. (1977). III. Από τη Μάκρη της Μικρασίας στη Νέα Μάκρη της Αττικής. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 1, 309–315. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.181>

ΙΙΙ. ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΚΡΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΜΑΚΡΗ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

τοῦ Νικ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τὸ ξερίζωμα ἀπὸ τὴν Πατρίδα

Ἀπὸ τὸ 1916 οἱ Τούρκοι ἄρχισαν τὴ στρατολογία τῶν Χριστιανῶν διὰ τὰ τάγματα ἐργασίας, ἀπὸ 20 ἕως 45 ἐτῶν, μὲ πρόθεση, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὑπόδειξη τῶν συμμάχων των Γερμανῶν, τὴν πλήρη ἐξόντωσιν τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Καὶ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1919 ἤλθε διαταγὴ ἀπὸ τὴν Ἀγκυρα ἐντὸς ὀχτῶ ἡμερῶν νὰ ἐτοιμαστοῦν ὅλοι οἱ ἐναπομείναντες, παιδιὰ καὶ γέροι ἀπὸ 13 ἐτῶν ἕως 70 ἐτῶν. Τότε ἄρχισε ὁ μέγας καὶ ἀπερίγραπτος κλαυθμὸς καὶ ὄδυμὸς τῶν γυναικῶν, συζύγων, μητέρων καὶ ἀδελφῶν τους ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἀποχωρίζοντο καὶ δὲν ξέρανε ἂν θὰ τοὺς ξαναδοῦν. Εἰς τὴ Μάκρην καὶ τὸ Λιβίσι ἐβλεπες παντοῦ πρόσωπα σκυθρωπὰ καὶ μάτια δακρυσιμένα ποὺ προετοιμαζῶν τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς γέροντας διὰ τὸ μεγάλο καὶ ἄγνωστο ταξίδι. Καὶ εἰς τὰς 8 Νοεμβρίου, ἡμέρα ἀξέχαστη, ἀναχωρήσαμε ἀπὸ τὴν Πατρίδα μας πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Τουρκίας μὲ ἀφάνταστες ταλαιπωρίες, στερήσεις καὶ βασανισμοὺς τῶν Τούρκων, ἔτσι ποὺ πολλοὶ γέροντες καὶ παιδιὰ δὲν ἄντεξαν καὶ πέθαναν στὸ δρόμο.

Ὅταν τὸ φθινόπωρο τοῦ 1922, μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ὑπογραφεῖσαν ἀνταλλαγὴν τοῦ Πληθυσμοῦ Χριστιανῶν καὶ Τούρκων, ὑποχρεωθήκαμε νὰ ἀφήσουμε τὰ πάντα καὶ νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν γῆν τῶν Πατέρων μας, τὴν ἀλησμόνητην περιοχὴ Μάκρης καὶ Λιβισίου Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Ἀρχαίας Λυκίας.

Ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του δὲν μπόρεσε νὰ φέροι ὁ ξεριζωμένος ἔτσι ἄξαφνα, προσφυγικὸς κόσμος τίποτε, ποὺ θὰ τοὺς βοηθοῦσε στὴ μετέπειτα ζωὴ πρὸς τὸ ἄγνωστο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ρουχισμό, γιατί πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπιβίβασή τους ἀπὸ τὴν παραλία σὲ βάρκες καὶ κατῖκια γινόταν αὐστηρὸς ἐλεγχος ἀπὸ τοὺς Τούρκους μὲ μαγνήτες καὶ ἐληστεύοντο κυριολεκτικὰ. Οἱ γυναῖκες σὲ μιὰ τέτοια ἀπελπιστικὴ κατάσταση καὶ μὲ τὴν ἄγνοια γιὰ τοὺς δικούς τους, τοὺς συζύγους, τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ ἦταν ἐξορία καὶ δὲν ἤξεραν ἂν θὰ τοὺς ξαναδοῦν, μαρκαρήσαν μὲ κάθε πλωτὸ μέσο γιὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδας. Ἄλ-

λοι αποβιβάστηκαν στη Ρόδο, στο Καστελλόριζο, στην Τζιά, Ίτέα, Γαλαξίδι, Πειραιά.

Ύπό τον Νοέμβριο του 1922 άρχισαν να επανέρχονται όσοι επέζησαν από την έξορία και αίχμαλωσία, τμηματικά και μέχρι τον Δεκέμβριο του 1923. "Όσοι γύριζαν δεν ήξεραν πού θα συναντήσουν τις οικογένειές τους, οί όποίες πάλι τούς άναζητούσαν, άλλους στα νοσοκομεία βαριά άρρώστους από ξανθηματικό τύφο, από τις κακουχίες και την ψείρα στην έξορία, άλλους στα διάφορα νησιά και πόλεις, ενώ για πολλούς επληροφορούντο τó χαμό τους στη Μικρά Άσία.

Ή έγκατάστασή μας στην Ξυλοκέριζα

Τήν άρχική υπόδειξη για την έγκατάστασή μας έδω έκανε ο Μιλτιάδης Καλαφάτης, άδελφός του Διονυσίου Παπακαλαφάτη, και ο Βασίλειος Πάνου εις τόν Πανελλήνιον Μικρασιατικόν Σύλλογον. 'Ο Πάνου εγνώριζε την Ξυλοκέριζα, διότι ήργάζετο εις τó κτήμα του Βενετσιάνου ώς γεωπόνος, στο σημερινό του Κωνσταντινίδη, πού είναι πριν από τó Κάτω Σούλι του Μααθώνος. Για την έγκατάστασή μας έδω στην Ξυλοκέριζα, συνετέλεσε πολú και ο Πανλύκιος Σύλλογος¹. Έργάστηκε έπίσης πολú για τó σκοπό αυτό και ο Άντ. Τζιζής. Άπό την Διεύθυνση Έποικισμού του Έπουργείου Γεωργίας έγινε άρχικά υπόδειξη εις τόν Σύλλογο να έγκατασταθούμε άγροτικώς στην περιοχή Κατερίνης Μακεδονίας με άγροτικό κλήρο 80 στρέμματα ευφορης γής κατά οικογένεια. Τότε έγινε έπιτροπή από τούς συμπατριώτες μας Άντωνίου Μόσχον, Χαράλαμπον Καραβασίλην, Μανóλην Καραγεωργίου και Δαμιανόν Δαμιανού. Ή Έπιτροπή αυτή, αφού πήγε και εξέτασε επί τόπου την περιοχή τής Κατερίνης, άνάφερε σε σύσκεψη τών συμπατριωτών μας, πού έγινε στην Άθήνα, την προτίμησή της, όπως ή έγκατάστασή μας γίνει στην Ξυλοκέριζα, άντι τής Κατερίνης, με 40 στρέμματα περίπου κατά οικογένεια δάσους και άγονης γής, λόγω τής κοντινής άποστάσεως από την Άθήνα.

Άμέσως ο Πανλύκιος Σύλλογος άρχισε τις ένέργειες δια την άπαλλοτρίωση τής περιοχής από την Μονή Πεντέλης και την συμπλήρωση του καταλόγου τών οικογενειών δια την άποκατάστασίν μας στην Ξυλοκέριζα Άγίου Κων-

1. 'Ο Πανλύκιος Σύλλογος ιδρύθηκε εις Άθήνας τó 1918 από Πατριώτες μας και άλλους άλλους Μικρασιάτες πού ήλθαν στην Άθήνα πρό τής Μικρασιατικής Καταστροφής, με Πρόεδρον τόν Διονύσιον Καλαφάτην, ιερέα εις τόν Ναόν Ζωοδόχου Πηγής Άθηνών, και γραμματέα τόν Νικόλαον Καραβασίλην, ιατρόν παθ. και μικροβιολόγον. Καταστατικόν του Συλλόγου και Πρακτικά του έχει ο υίός Παπακαλαφάτη, Άγγελος Καλαφάτης όδοντίατρος. Σκοπός του Συλλόγου ήταν να βοηθήσει οικονομικώς τούς Νέους πού έφθαναν στην Άθήνα δια άνωτερες σπουδές και να φροντίζει τούς δραπέτες χριστιανούς του Τουρκικού στρατού Μικρασιάτες. Οί Μιλτιάδης Καλαφάτης και Βασίλειος Πάνου γαμβρός από άδελφή του συμπατριώτη μας Άντωνίου Τζιζή, υπέδειξαν τó μέρος αυτό για την έγκατάστασή μας.

σταντίνου. Ἡ μεταφορὰ τῶν οἰκογενειῶν τῶν συμπατριωτῶν μας τῶν ἐγγεγραμμένων στοὺς καταλόγους, μετὰ τὴν ἀπαλλοτριώση, ἄρχισε ἀρχὰς Νοεμβρίου τοῦ 1923. Γιὰ τὴν μεταφορὰ τῶν οἰκογενειῶν ἐφρόντισαν ἐκτὸς τοῦ Συλλόγου καὶ Ἀξιωματικοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ πατριῶτες μας, με στρατιωτικὰ αὐτοκίνητα καθὼς καὶ σκηνὲς στρατιωτικὲς γιὰ νὰ στεγαθοῦν οἱ οἰκογένειες στὸν ἐρχόμενο χειμῶνα. Οἱ οἰκογένειες ἐγκαταστάθηκαν προσωρινῶς, ὡς ποὺ νὰ κτισθοῦν τὰ πλινθόκτιστα σπίτια τοῦ συνοικισμοῦ καὶ νὰ μποῦμε μέσα, σὲ μερικὰ ἐτοιμόρροπα κελιά τοῦ μοναστηρίου στὸ Μετόχι, ἄλλοι σὲ μιὰ ἀποθήκη κοντὰ στὴν Ἀνατολή, στὴ Χάνα, στὸ παλιὸ Λιοτρίβι, σὲ ἐρειπωμένες ἀποθήκες, στὰ Παλιάμπελα σὲ μιὰ ἀποθήκη τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου μέσα στὴ μικρὴ τότε ἐκκλησοῦλα στὸν ἅγιο Κωνσταντῖνο καὶ οἱ ὑπόλοιπες οἰκογένειες στὶς στρατιωτικὲς σκηνὲς γύρω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο.

Στὴ γῆ ποὺ ἤρθαμε νὰ καλλιεργήσουμε καὶ νὰ ζήσουμε δὲν βρισκόταν παρὰ ἓνα δασωμένο καὶ ἄγροιο ἀγριότοπο με σχίνα, πουρνάρια, πεῦκα, ἄλλους θάμνους, ἀλλοῦ πετρῶδες, ἓνα βαλτότοπο με βούρλα, ψαθιά, βδέλλες, νερόφιδα καὶ ἄφθονα κουνούπια ἀπὸ τὰ ὅποια γρήγορα μολυνθήκαμε με ἐλονοσία. Μέσα στὸ ἀδιαπέραστο αὐτὸ δάσος κατοικοῦσαν καὶ οὐρλιάζαν ὅλη νύχτα τὰ τσακάλια καὶ οἱ ἀλεπούδες, οἱ λύκοι καὶ τὰ ἀγριογούρουνα ποὺ ἀκόμη ὑπῆρχαν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ.

Οἱ μόνοι κάτοικοι ἦσαν λίγες οἰκογένειες βλαχοποιμένες σκηνίτες, ποὺ εἶχαν τὰ κονάκια τους καὶ τίς στρουγγες ἀπὸ κλαριά, δέκα οἰκογένειες εἰς τὸ Γερούσακοῦλη (σημερινὴ Ἁγία Μαρίνα) καὶ ἄλλες τόσες περίπου στὴ Ραπετόσα (σημερινὴ Ἀνατολή), ποὺ ἔβροσκαν τὰ γιδοπρόβατὰ των στὸ δάσος. Ἐπὶ πλεον βρήκαμε καὶ ἕξ οἰκογένειες ἀπὸ τὰ περίχωρα τῆς Σμύρνης ποὺ εἶχανε φύγει ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία στὰ 1916 καὶ ἐργαζόντουσαν ὡς ἐργάτες στὰ μόνα χωράφια ποὺ ἦταν καλλιεργήσιμα, 500 στρέμματα περίπου, καὶ τὰ νοικιάζανε ἀπὸ τὴ Μονὴ Πεντέλης.

Πρὶν ἀκόμα κτιστοῦν τὰ πλινθόκτιστα σπίτια τοῦ συνοικισμοῦ τῆς ἀποκαταστάσεως, περάσαμε ἓναν ἀσυνήθιστο βαρὺ χειμῶνα με 40 πόντους χιόνι χωρὶς κὰν θέρμανση καὶ με ἀφάνταστες στερήσεις ἀπὸ εἶδη τροφῆς καὶ ἐνδυμασίας μέσα σὲ σκηνὲς καὶ σὲ ἐρείπια. . .

Π ὤ ς ἔ γ ι ν ε ἡ σ τ ἔ γ α σ η

Ἀπὸ τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1924 καὶ μετὰ τὸν καθορισμὸ ἀπὸ τοὺς μηχανικοὺς τοῦ Ἐποικισμοῦ τοῦ χώρου ποὺ θὰ χτίζονταν τὰ σπίτια τοῦ συνοικισμοῦ, ἀνοίχτηκαν πρῶτα 4 πηγάδια γιὰ νὰ βρεθεῖ τὸ ἀπαραίτητο νερὸ, νὰ κοποῦν οἱ πλιθὲς με λάσπη καὶ λίγιο ἄχυρο, γιὰ νὰ κτισθοῦν τὰ σπίτια. Τὸ χτίσιμο ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1924 καὶ συνεχίστηκε μέχρι τοῦ 1927. Τὸ κάθε ἀγροτικὸ σπιτάκι σὲ ἔκταση 500 τετρ. μέτρων μαζί με τὸ κῆπο ἀπετελεῖτο

ἀπὸ ἓνα ὑποδαμάτιο, διάδρομο, κουζίνα καὶ σταῦλο, σκεπασμένο μὲ ξυλεία καὶ κεραμίδια χωρὶς παραθυρόφυλλα, ταβάνια, πατώματα, τὰ ὁποῖα συμπληρώσαμε μόνοι μας μὲ ξυλεία πού μᾶς παρεχώρησε ὁ Ἐποικισμὸς. Τὴν ἐπίβλεψη καὶ ἐργασία γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ συνοικισμοῦ ἔκαμε ὁ ὑπάλληλος ἐποικισμοῦ Κωνστ. Ἄζας.

Παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἀγροτικὴ ἐγκατάστασης ἔγινε ἐναντι τῆς ἀποξημίωσης διὰ τὴν μεγάλην ἐγκαταλειφθεῖσαν περιουσίαν μας μὲ τὴν Ἄνταλλαγὴν, ἐν τούτοις ἡ ὑπηρεσία Ἐποικισμοῦ, μᾶς ἐχρέωσε ἐπὶ πλέον αὐτὰ τὰ ἡμιτελῆ ἀγροτικὰ σπιτάκια ἀντὶ ποσοῦ 22.000 δραχμῶν, πάρα πολλὰ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καὶ τὰ ὁποῖα πληρώσαμε σὲ ὀρισμένη προθεσμία.

Μόλις τὸ κάθε σπίτι χτιζόταν στὰ οἰκόπεδα πού εἶχαν διανεμηθῆ μὲ κλῆρο, μετακομιζόνταν οἱ κληροῦχοι ἀμέσως μέσα. Μετὰ τὴν ἐγκατάστασή μας στὸν συνοικισμό παρουσιάστηκε καὶ ἔλλειψη πόσιμου νεροῦ, γιὰ τὸ νερὸ τῶν πηγαδιῶν ἦταν ἀκατάλληλο γιὰ πόσιμο. Γι' αὐτὸ φροντίσαμε καὶ κατεβάσαμε τὸ νερὸ τοῦ Μετοchioῦ μὲ προσωπικὴ ἐργασία καὶ μὲ πῆλινους σωλῆνες μέχρι τῆ σημερινῆ πλατεία. Ἐκεῖ κάναμε καὶ τὴν πρώτη δεξαμενὴ, κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο πεῦκο. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ πῆλινοι σωλῆνες χαλοῦσαν, γι' αὐτὸ τὶς ἀντικαταστήσαμε μὲ μεταλλικούς, πάλι μὲ προσωπικὴ ἐργασία. Ἀργότερα ἐπειδὴ τὸ νερὸ τοῦ Μετοchioῦ δὲν ἐπαρκοῦσε, παρὰ τὴν καλλιέργεια τῆς πηγῆς, ἔγιναν σὲ διάφορα σημεῖα γεωτρήσεις καθὼς καὶ ὑδραγωγεῖα μὲ δεξαμενὲς ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑδρευόμαστε μέχρι σήμερα.

Ἡ προσωρινὴ διανομὴ τοῦ δάσους

Ἐπειδὴ ἡ ὑπηρεσία Ἐποικισμοῦ λόγω φόρτου ἐργασίας δὲν εἶχε μηχανικούς νὰ μᾶς κάνει διανομὴ, γι' αὐτὸ μόνοι μας, μὲ δικό μας συνεργεῖο, κάναμε προσωρινὴ διανομὴ ἀπὸ 16 στρέμματα περίπου γιὰ κάθε οἰκογένεια, ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ δημοσίου δρόμου Μαραθώνα, γιὰ νὰ ἀρχίσουμε νὰ ξεχερσώνουμε τὸ δάσος. Ἐπίσης ἐκάναμε διανομὴ τῶν ἐλαιοδένδρων καὶ τὰ χωράφια τὰ ὁποῖα ἦσαν τὰ μόνα καλλιεργήσιμα, ἀπὸ 5 - 7 στρέμματα κατὰ οἰκογένεια. Μετὰ τὴν διανομὴ τοῦ δάσους ἄρχισε ὁ μεγάλος ἀγώνας τοῦ ξεχερσώματος, νὰ ἀνοίξουμε χωράφια, νὰ καλλιεργήσουμε μὲ ἐργαλεῖα πού, ὅπως μπορέσαμε, ἀγοράσαμε μόνοι μας. Ὅλοι οἱ ἄνδρες κόβαμε τὰ κλαριά καὶ τὰ ξύλα καὶ βγάλαμε τὰ κούτσουρα ἀπὸ τῆ γῆ μὲ τὶς κουτσουρότσαπες. Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια καίγανε τὰ κλαργιά, τὰ δὲ κουτσουρία καὶ ξύλα κάναμε ξυλοκάρβουνο, τὰ ὁποῖα πουλοῦσαμε στοὺς ἐμπόρους. Αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος πόρος ζωῆς γιὰ τὴν συντήρησή μας. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἔβλεπεσ τριγύρω στὰ σπῖτια καὶ τὰ χωράφια παρὰ φωτιὲς καὶ καπνοὺς ἀπὸ τὰ καμίνια, ἀπὸ τὰ κλαριά πού καίγανε μέρανύκτα. Ὅπου ὑπῆρχαν πέτρες — καὶ ὑπῆρχαν ἄφρονες — τὶς συγκεντρώνουμε

μέ οποιοδήποτε τρόπο και τις κάναμε ασβεστοκάμينا και πουλούσαμε τόν ασβέστη στά γύρω χωριά.

Τò δράμα τών συμπατριωτῶν μας αὐτῶν, πού μοχθοῦσαν ἔτσι ἐξαντλητικά σέ τόσο βαρειές και ἀσυνήθιστες γι' αὐτούς ἐργασίες, μέ οὔτε τὰ στοιχειώδη μέσα ζωῆς και διατροφῆς, ἦταν φοβερό, γιατί οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτούς ἦσαν νοικοκυραῖοι ἐπαγγελματίες και ἔμποροι, οἱ ὁποῖοι ἴσως γιά πρώτη φορά ἔπιαναν τή τσάπα στά χέρια τους. Ἐκτός ἀπό αὐτὸν τόν ἀπερίγραπτο ἀγῶνα τοῦ ξεχερσώματος και τὰ διάφορα ἐπεισόδια μέ ἀπειλητικούς και ἐπιθετικούς γείτονες, πού εὐτυχῶς δὲν συνεχίστηκαν, και τή στερημένη μας ζωῆ στά τσατήρια και τὰ χαμόσπιτα, εἴχαμε και τήν μάλιστα τῆς ἔλνοσσίας. Πολλοὶ λέγανε ὅτι δὲν θὰ ἀντέζουμε και θὰ πεθάνουμε ἐδῶ κοντὰ στοὺς βάλτους ἀπὸ τὸ κουλούπι. Και πράγματι σέ λίγο ἄρχισε νὰ μᾶς θερίζει ἡ ἔλνοσσία, κυρίως γέρους και μερικά παιδιὰ πού δὲν ἀντέζανε και πέθαναν, χωρὶς μέσα περιθάλψεως και χωρὶς γιαιτῶ. Ἄκριβῶς αὐτὴ τή στερημένη και ἄθλια ἀγροτική ζωῆ δὲν τὴν ἄντεξαν ἀρκετοί· περίπου 12 οἰκογένειες κληροῦχοι ἐγκατέλειψαν ἡ ἐπούλησαν τὸν κλῆρο τους γιά ἐλάχιστα χρήματα και ἔφυγαν γιά τὴν Ἄθῆνα και τὸν Πειραιᾶ γιά νὰ ζήσουν. Εὐτυχῶς γιά μᾶς, ἀρκετὰ χρόνια μετὰ τὴν ἐγκατάστασίν μας και συγκεκριμένα τὸ 1934, ἔγιναν τὰ ἀποζηρητικά ἔργα στὸ νοσογόνο βάλτο ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸ φιλανθρωπικὸ Ἰδρυμα Ροκφέλερ και ἔτσι σωθήκαμε ἀπὸ τὴν ἔλνοσσία.

Τὰ ἀποστραγγιστικά αὐτὰ ἔργα, αὐλάκια πρὸς τὴ θάλασσα, ἐξακολουθοῦσαμε νὰ συντηροῦμε και νὰ καθαρίζουμε ἐμεῖς ἀνά διετίαν και τριετίαν μέ προσωπική ἐργασία πού ἐπέβαλλε ἡ Κοινότης, μέχρις ὅτου ἐγκαταστάθηκε στὴν τοποθεσία αὐτὴ ἡ σημερινὴ Ἀμερικανικὴ ναυτικὴ βάσις.

Ἡ μόνη συγκοινωνία μέ τὴν Ἀθῆνα ἦταν δυὸ φορτηγὰ αὐτοκινητάκια τῶν 3/4 σκεπασμένα μέ μουσαμὰ και γιά καθίσματα δυὸ πάγκους ξύλινους δεξιά και ἀριστερά, μιὰ φορά τὴν ἡμέρα. Ὁ δρόμος ἦταν χαλικόστρωτος και ἄθλιος τόσο πού χρειάζονταν δύο ὄρες γιά νὰ πάει κανεὶς στὴν Ἀθῆνα.

Σχολεῖο δὲν ὑπῆρχε· μόνο ἀπὸ τὸ 1924 μᾶς ἔστειλαν ἕνα δάσκαλο, ἀνάπηρον, κουτσόν, γιά ὅλες τίς τάξεις πού ἐδίδασκε τὰ παιδιὰ κοντὰ στὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο μέσα σέ μιὰ μικρὴ παράγκα. Ἀργότερα κάναμε ἕνα μεγαλύτερο μέ πλίνθους εἰς τὸν σχολικὸ κλῆρο, μέ δάσκαλο τὸ Γεώργιο Πολίτη.

Κ α λ λ ι ἔ ρ γ ε ι ε ς

Ἀπὸ τὸ 1925 ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀποκαταστάσεως Προσφύγων μᾶς παρεχώρησε ἀπὸ ἕνα ἄλογο και ἕνα ἄλτρι σέ κάθε οἰκογένεια, καθὼς και σιτάρι και κριθάρι γιά σπορά. Ἐκτός ἀπὸ τὴν καλλιέργεια τῶν σιτηρῶν δοκιμάσαμε και τὴν καπνοκαλλιέργεια ἀλλὰ ἡ περιοχὴ δὲν ἦταν κατάλληλη και δὲν ἔβγαζε καλὴ ποιότητα καπνοῦ και μᾶς ἀπαγόρεψαν μετὰ δύο χρόνια τὴν καπνοκαλλιέργεια· ἐξάλ-

λου στὸν κάμπο τοῦ Μαραθῶνα, ποῦ ἦταν εὐφορος καὶ ἔκανε καλὴ ποιότητα καπνοῦ, καλλιεργοῦσαν καπνὸ οἱ πρόσφυγες ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ ἀπὸ τὰ περὶ-χωρὰ τῆς Σμύρνης, καὶ πολλοὶ δικοὶ μας ἐργάζονταν στὸ Μαραθῶνα γιὰ αὐτο-συντήρησή τους.

Ἀπὸ τὸ 1928 ἀρχίσαμε καὶ τὴν ἀμπελοκαλλιέργεια, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἴχαμε πολ-λὸ μέτρια ἀπόδοση καὶ ἡ τιμὴ τοῦ μούστου ἦταν ἐξευτελιστικὴ, δὲν προχωρή-σαμε καὶ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος καλλιέργειας. Γι' αὐτὸ πολλοὶ ἀρχίσαμε μὲ ἀλληλο-βοήθεια νὰ σκάβουμε μόνιμοι μας πηγὰδια νὰ βγάλουμε νερὸ, γιὰ νὰ κάνουμε λα-χανόκηπους καὶ αὐτὸ στὰ μόνια ἡμερωμένα χωράφια ποῦ μπορούσαν νὰ καλ-λιεργηθοῦν γιὰ περιβόλια στὰ Πεντάμια, ἀπὸ 5 περίπου στρέμματα σὲ κάθε οἰκογένεια ποῦ μᾶς ἐδόθησαν καὶ ποῦ ἦσαν στὸ κάτω μέρος τοῦ δρόμου τῆς λεωφόρου Μαραθῶνα μετὰ τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο καὶ στὰ ὅποια σκάβαμε καὶ βρῖσκαμε νερὸ σὲ μικρὸ βάθος ἀπὸ 8 - 12 μέτρα περίπου. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἀνοίχτηκαν περὶ τὰ 45 πηγὰδια μὲ μαγκανοπήγαδα τὰ ὅποια ἐγύριζαν μὲ ἄλογα. Ἄλλὰ ποῦ νὰ πουληθοῦν τὰ παραγόμενα κηπουρικὰ καὶ φρούτα;

Κάθε αὐγὴ ἀπὸ τὴ νύχτα ξεκινούσαν ἀπὸ τὴ Νέα Μάκρη οἱ περιβολάρηδες, ἄλλοι μὲ σοῦστες, ἄλλοι μὲ γαϊδουράκια καὶ ἄλογα φορτωμένα, γιὰ νὰ πουλή-σουν τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ φρούτα τους στὰ γύρω χωριά Μαραθῶνα, Γραμμιατι-κό, Βαρνάβα, Ραφήνα, Πικέρι, Σπάτα, Διόνουσο, Πεντέλη, Ἐρυθραία καὶ Κη-φισιὰ ποῦ ἐπὶ πλεόν δὲν ὑπῆρχε ὁ σημερινὸς θαυμάσιος δρόμος Διονύσου - Νέας Μάκρης, ἀλλὰ παλιὰ μονοπάτια καὶ καλτερίμια.

Ἄ μ μ ο λ η ψ ί α

Ἄλλο ἔσοδο γιὰ τὴ συντήρησή μας βρέθηκε καὶ ἡ ἀμμοληψία. Ἡ παραλία μας ἦταν γεμάτη ἀπὸ ψιλὴ ἄμμο, κατάλληλη γιὰ οἰκοδομές, παχὺ στρώμα σὰν ταμάρι μὲχρι ὕψους 4 - 5 μέτρα καὶ σὲ μεγάλη ἔκταση. Αὐτὴ τὴν ἄμμο, συνερ-γεῖα ἀμμοληψίας δικὰ μας τὴ φόρτωναν σὲ φορτηγὰ αὐτοκίνητα ποῦ τὴν μετέ-φερναν στὴν Ἀθήνα καὶ Πειραιᾶ καὶ τὴν πουλοῦσαν γιὰ οἰκοδομές. Αὐτὸ κρά-τησε μὲχρι τὸ 1950 ποῦ ἀπαγόρευσε ὁ Τουρισμὸς τὴν ἀμμοληψία.

Ἡ ὀ ρ ι σ τ ι κ ῆ δ ι α ν ο μ ῆ

Ἡ ὀριστικὴ διανομὴ τῶν κτημάτων ἀπὸ τὴν τοπογραφικὴ ὑπηρεσία τοῦ Ἑπιχειρηματικοῦ ἔγινε τὸ 1931. Κάθε γεωργικὸς κλῆρος ἦταν ἀπὸ 39 - 40 στρέμ-ματα γιὰ κάθε οἰκογένεια καὶ μὲχρι 4 ἄτομα. Ἀπὸ τέσσαρα ἄτομα καὶ πάνω ἔπαιρναν 1 καὶ 2 στρέμματα περισσότερα. Κλῆρον πῆραν 86 οἰκογένειες πα-τριώτες καὶ 6 οἰκογένειες Σμυρνιοί, ποῦ προῦπῆρχαν εἰς τὴν Εὐλοκίριζαν, καὶ ἀκτιήμενες τοῦ Μαραθῶνα, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τῆς ἀπαλλοτριώσεως. Ἐπίσης κλῆρο πῆρε τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο, ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Γεωπόνος τῆς Περιφέρειας τότε. Τὸ 1948 ἔγινε δεύτερη διανομὴ στὰ λεγόμενα ἀνεπίδεκτα

καλλιεργείας σὲ στρατευσίμους τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου καὶ διαφόρους ἄλλους ἀσχετίως ἐπαγγέλματος, ἐγκατεστημένους στὴ Νέα Μάκρη καὶ Μακρηνοὺς χαρακτηρισθέντας ὡς ἀκτῆμονες.

Ἡ β α θ μ ι α ῖ α π ρ ό ο δ ο ς

Γιὰ τὴν πρόοδο καὶ ἀνάπτυξη τοῦ τόπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πολὺπλευρῆ ἐργατικότητα καὶ τὸ φιλοπρόοδο πνεῦμα τῶν πατριωτῶν μας συνετέλεσαν κατὰ καιροὺς καὶ τὰ ἐκάστοτε ἐκλεγόμενα Κοινοτικά Συμβούλια, ἀνάλογα μὲ τὴ δραστηριότητα καὶ ἱκανότητά των καὶ ἄλλοι παράγοντες. Πολὺ ἐργάστηκε καὶ τὴ μόρφωση τῶν παιδιῶν μας ὁ ἐκλεκτὸς διδάσκαλος Γεώργιος Πολίτης, Γεώργιος Φίλιππος καὶ ἄλλοι ἐργασθέντες φιλοτίμως κατὰ καιροὺς διδάσκαλοι. Πολύτιμη στάθηκε κατὰ τὰ δύστυχα χρόνια τῆς κατοχῆς ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ πατριωτικὴ συμπαράσταση τοῦ ἱατροῦ καὶ συγγραφέα Κωνσταντίνου Λαμέρα, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκατασταθῆ ἐδῶ καὶ ἐστάθη σὲ κάθε περίπτωση ὁ θεράπων ἱατρός, σύμβουλος καὶ φίλος τῶν συμπατριωτῶν του ἐντελῶς ἀφιλοκερδῆς. Ἐπίσης ἐφρόντιζε σὲ περίπτωσι ἀνάγκης νοσοκομειακῆς περιθάλψεως. Μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον καὶ ὁ υἱὸς του, παθολόγος καὶ φυματιολόγος, Ἰωάννης Λαμέρας. Ἐπίσης ἀναφέρω τὴν πρώτη Ἡλεκτρικὴ Ἑταιρεία τοῦ Γεωργίου Μπαουρῆ καὶ καὶ Σία πού ἠλεκτροφότισε κατὰ πρώτον τὴ Νέα Μάκρη· τὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ ἠλεκτρισμοῦ ἐλεγκτήθη ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἐπὶ Κατοχῆς.

Ἀφήνουμε μαζὶ μὲ τὶς εὐχῆς μας καὶ τὶς ἐλπίδες μας στὰ παιδιά μας τὴ σκυτάλη γιὰ τὴ συνέχιση τῆς περαιτέρω πνευματικῆς καὶ τῆς υἱικῆς ἀναπτύξεως, μὲ τὸ πνεῦμα τῆς προόδου καὶ τὶς ἀρετὲς πού εἶναι παράδοσι ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ προγόνους μας. Ἡ Πατρίδα μας ἀνέδειξε προσωπικότητες, εὐεργέτες, συγγραφεῖς καὶ διακεκριμένους ἐπιστήμονες, ἐμπόρους, ἐπαγγελματίες κλπ.

Ἐλπίζουμε καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ τὰ παιδιά μας μὲ τὰ μέσα πού σήμερα βρίσκονται στὴ διάθεσή τους θὰ προοδέψουν ἀκόμα περισσότερο γιὰ τὸ καλὸ τῆς ὠραίας μας Νέας Μάκρης καὶ τῆς Ἑλλάδος γενικότερα.

ΝΙΚ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ*

* Ὁ συγγραφέας τοῦ πῶ πάνω κειμένου, Ν. Καραγεωργίου, γεννήθηκε στὴ Μάκρη τῆς Μ. Ἀσίας στὶς 11 Νοεμ. 1903. Ἐφοίτησε ὡς τὴν Πέμπτη τοῦ Δημοτικοῦ. Ὁ πατέρας του, Μαν. Καραγεωργίου, εἶχε στρατευθεῖ ἀπὸ τὸ τούρικο κράτος, ἀλλὰ δραπέτευσε ἀπὸ τὰ Σόκια τῆς Μ. Ἀσίας καὶ κατέφυγε στὴ Σάμο, ὅπου συγκέντρωσε πληροφορίες σὲ βάρος τῶν Τούρκων. Οἱ Τούρκοι, ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς δράσεως τοῦ Μαν. Καραγεωργίου, ἐξόρισαν ὅλη τὴν οἰκογένεια στὸ Δανιζλί (1916 - 1918). Στὰ 1918 μὲ τὴν ἀνακωχὴ γύρισε ὁ πατέρας καὶ ἡ οἰκογένεια στὴ Μάκρη. Στὶς 8 Νοεμβ. 1921, ὁ Νικόλ. Καραγεωργίου ἐξορίστηκε στὰ ἐνδότερα τῆς Μ. Ἀσίας. Περπάτησε 55 ἡμέρες γιὰ νὰ φτάσει στὸν τόπο τῆς ἐξορίας, τὸ Χ α μ η ν τ ι ε , 4 ὄρες πέρα ἀπὸ τὴν Κασαρία τῆς Καππαδοκίας. Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1922 ἐγκατέλειψε τὸν τόπο του, μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅπου τελικὰ ἐγκαταστάθηκαν στὴ Ν. Μάκρη. Ἐδῶ βρῆκε τὸν πατέρα του, πού, ἔθελοντῆς, εἶχε λάβει μέρος, στὸ πλευρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, στὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἀιδινίου.